

kommen med Grunde af Betydning med Hensyn til det reelle i denne Sag; skulde jeg have svaret ham, hvad jeg nu finder unødvendigt. Jeg har udtalt min Overbevisning, og den holder jeg paa, selv om Flertallet gaar mig imod — det kan jo være behageligt at have et stort Flertal i Ryggen, men det er noget, jeg ikke sætter stor Pris paa, naar jeg ellers i Virkeligheden kan føre min Sag igennem. Hvis det ærede Medlem var gaaet ind paa den Realitetsforskel, der er mellem Forslaget og hans Stilling paa den ene Side og min Stilling paa den anden Side, havde det været en anden Sag. Hvad jeg særlig er gaaet imod, er dette, at man ved Lovforslaget vil give Børnene en Ret. Hvem har nemlig Forpligtelse overfor Børnene? Det have de, som have sat dem i Verden, og der skal Forpligtelsen blive liggende, men hvis man gaar hen og giver en anden en Ret, hvorved Forpligtelsen bliver mindre, gør man i Virkeligheden Forældrenes Ansvar mindre, end det bør være, og dette Ansvar vil jeg hverken i denne eller i andre Sager være med til at tage bort fra Forældrene. (Sabroe: Men den ene Part er jo død!). Parterne maa, naar de indgaa Forbindelsen, vide, at de kunne komme til at staa ene, og saa maa de anstrenge sig, saaledes har Menneskeheden i Almindelighed gjort til Dato.

Jeg staar altsaa paa det Standpunkt, at jeg ikke vil være med til at give Børnene denne Ret, men jeg vil være med til at paalægge de afgørende Myndigheder en Pligt til at opfylde det Krav, som her er til Stede, og derfor er det, jeg siger: Gaa til de kommunale Myndigheder, og lad dem afgøre, hvem der skal have Understøttelse og hvorledes. De Folk, som man kan se ikke kunne holdes udenfor Fattigvæsenet, som altsaa ere uværdige til at faa Hjælp udenfor dette, maa man lade gaa ind under Fattigvæsenet; men hvorfor skulde man ikke ved Siden af kunne have en anden Konto for de værdige trængende, saaledes at man sagde: Deres Børn skulle ikke falde ind under Fattigvæsenet, derfor skulle de have deres Hjælp paa denne Maade; det vilde være umaadelig simpelt, men det kunne endnu den Dag i Dag Sogneraadene ikke gøre efter Lands Lov og Ret. Men vi kunne give dem en saadan Stilling, at de virkelig have de to Opgaver at løse, en Opgave med Hensyn til de særlig fattige og en med Hensyn til værdige trængende og deriblandt Børnene. Det er min Hovedstilling, den er grundforskellig fra de andres.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Folketingsmanden for Aarhus Amts 2den Valgekreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Sabroe: Det ærede Medlem gentager, at han vil give Kommunerne en Pligt til at møtte de sultne Børn og klæde de forfrosne Børn. Den Pligt have Kommunalraadene allerede. (Ravn: Som Fattighjælp!). Ja, det er en grundlovmæssig Pligt, men den er ikke opfyldt. Men her til kommer det, som er Tanken i dette Lovforslag, i Overensstemmelse med det, vi have foreslaaet, at skærpe og anerkende den Æresfølelse, der findes hos de Tusinder af Enker og Enkemænd, som ikke ville gaa til Fattigvæsenet. Det er min Opfattelse, og den deles vist af mange, at de, der tvinges til at henvende sig om Hjælp til deres Børn, have ikke mindre Ansvarsfølelse end de, der ikke behøve det. Thi mange af dem, der have Formue og store Indtægter, have i Virkeligheden meget mindre Ansvarsfølelse baade overfor deres Hjem, overfor deres Børn og overfor Samfundet, og i mange Tilfælde have de alt for meget i Forhold til, hvad de have ydet til Samfundet, i Sammenligning med dem, der her er Tale om at hjælpe. Det er — det gælder baade Forældrene og Børnene selv, naar de blive voksne — Folk, der gennem deres Arbejde yde Samfundet saa meget, at det, Samfundet her giver dem, ikke en Gang bliver fuld Betaling derfor.

Parkov: Den højtærede Indenrigsminister antog i Gaar, at jeg ved mine Udtalelser havde antydnet Ønsket om, at der skulde blive Tale om en frivillig Forsikring. Det var ikke min Hensigt. Jeg har gjort mig til Talsmand for, at det i Udvalget skulde overvejes, om man ikke skulde anvende tvungen Forsikring, omfattende baade Børn, fødte indenfor Ægteskab, og Børn, fødte udenfor Ægteskab. Jeg har allerede tidligere udtalt en saadan Tanke, og den ærede Ordfører udtalte ogsaa, at jeg ikke stod ene med min Tanke, men at der ogsaa indenfor Flertallet her i Salen var Mænd, som i alt Fald tidligere havde hyldet lignende Anskuelse. Disse Anskuelse have ogsaa tidligere været debatterede i Udvalget, og det forekommer mig, at man overhovedet ikke har Lov til — jeg vil slet ikke tale om den Motivering derfor, som det ærede Medlem for Aarhus nordre (Sabroe) anvendte — at afvise en Henstilling til et Udvalg om